

De Skjulte Helte – fortællinger om vores frivillige og medlemmer som er med til at gøre en forskel for sporten

Heidi Krogh Lodahl er en af de frivillige i faldskærmsporten, som gør en kæmpe indsats. Hun springer ikke selv, men hjælper til ved storfly-stævner og er en uvurderlig frivillig i faldskærmsklubben ØFK. Hun er desuden drivkraften bag arrangementet "kvinde-dag i Vamdrup". Vi har taget en snak med Heidi om hendes engagement i sporten og hvad der motiverer hende til at lægge en masse frivillige kræfter i miljøet.

Hvor længe har du været en del af sporten og hvordan du kom ind i den?

Jeg startede på et elevkursus i 1999. Jeg havde længe overvejet det for at prøve mine grænser af i forhold til højdeskræk. Jeg var på det tidspunkt en del af Våbenbrødrene i Brædstrup, hvor Jørgen Ahlgren, som har været med til at starte ØFK op, også var medlem.

Hvorfor springer du ikke selv?

Jeg var uheldig i mit første spring og flækkede den ene ankel to steder og forstuede den anden. Jeg forsøgte over et par år at komme i gang igen, men kunne konkludere at jeg elsker at være i luften, men er ikke så vild med at lande 😊.

Har du prøvet at springe?

Jeg har 13 solospring og 3 tandemspring i Rusland, Australien og USA. Målet er nu tandem på de 6 mulige kontinenter 😊.

Hvordan er det at være en del af miljøet og ikke selv være springer?

Der er så meget at se til på jorden, som jeg kan hjælpe med uden at være springer og som kan frigive tid for de der springer til faktisk at springe. Det er fedt at kunne hjælpe på den måde. Man er stadig en del af et fællesskab og den eneste forskel er når der nørdes udstyr – der kan jeg ikke altid være med.

Hvad giver det dig at arbejde frivilligt?

Det giver faktisk rigtigt meget. Udover energi giver det også følelsen af at være en del af et fællesskab og gøre en forskel. Jeg er frivillig flere steder og det drejer sig stort set altid om hvad man kan gøre for andre.

Hvad er den bedste oplevelse du har haft som frivillig?

I faldskærmsregi vil jeg sige, at det at stå med sommerlejren i egen klub på egen springplads efter i flere år at have været nomadeklub... Det var en fed fornemmelse at så mange i klubben, var med til at få det hele til at hænge sammen og blive en fantastisk uge.

Er det nogle gange hårdt at være frivillig?

Når det for syvogtyvende gang er Tordenskjolds soldater der igen gør en

indsats. Det er rigtig tit de samme mennesker, der yder og de samme mennesker som nyder. Der er altid folk, der knokler og får klubberne til at hænge sammen. Og så er der dem, der kommer for at springe.

Heldigvis er der ikke så mange af dem, men det kan være lidt "træls", at man skal bede folk om at rydde op efter sig selv, osv...

Hvad tror du der skal til for at vi får flere frivillige i sporten, og kan DFU hjælpe med det?

Jeg tror, det er rigtig vigtigt, at man føler, at ens indsats giver mening - at det betyder noget for andre. For at få flere frivillige skal man både sikre, at arbejdet giver mening, men også at der er flere til at løfte opgaverne. Jeg tror, DFU kan hjælpe ude i klubberne med at bestyrelserne bliver bedre til at uddelegere og synliggøre opgaverne. Det er også vigtigt, at medlemmerne får fornemmelsen af at deres indsats betyder noget uanset hvor stor eller lille den er. Vi forsøger i ØFK at være tydelige på opgaverne og invitere alle medlemmer med til at løse dem. Det er alt fra arbejdsdage til stævner. Vi er ikke 100 meter mestre i det endnu, men vi øver os og stræber hele tiden på at blive bedre.